

Trong tay Chúa, con an lòng khi đối diện với bệnh tật

Sự tấn công bất chợt của căn bệnh nan y là cuộc chạm trán đầu tiên của tôi với sự bất định của cuộc sống này và cách cuộc sống ấy có thể thay đổi chỉ trong nháy mắt.

11-08-2021

Sự bất định là một phần cuộc sống hàng ngày của chúng ta. Tôi nghĩ phần lớn chúng ta sống hạnh phúc nên không ý thức được tính chất

ngghiêm trọng của nó, vì chúng ta mãi mê với một cuộc sống bận rộn. Có thể kể đến như virus Corona, sự biến đổi khí hậu, tình hình chính trị bất ổn và thảm họa thiên nhiên hoặc bất thường, nhưng chỉ một số ít trong đó đôi khi có thể giúp chúng ta tập trung và nhạy bén hơn chính từ sự bất định này.

Sự tấn công bất chợt của căn bệnh nan y là cuộc chạm trán đầu tiên của tôi với sự bất định của cuộc sống này và cách cuộc sống ấy có thể thay đổi chỉ trong nháy mắt.

Vào tháng 12 năm 2011, tôi đang chuẩn bị cho lễ Giáng Sinh, vì bận vừa đi làm vừa là mẹ của bốn đứa trẻ. Một tối nọ, đột nhiên tôi cảm thấy rất lạ, cảm thấy giống như một cơn đột quỵ gây ra bởi máu bị tích tụ trong não. Những ngày sau đó, tôi đã trải qua cuộc phẫu thuật để loại bỏ một khối u ác tính. Trong khi cuộc

phẫu thuật thành công, sự chẩn đoán của bác sĩ lại là một cú sốc quá lớn.

Ý nghĩ rằng mình mắc phải căn bệnh nan y, rằng tôi có thể không sống nổi đến cuối năm thật không không thể nào chịu đựng nổi.

Vững tâm trong Chúa

Khi đối diện với sự bất định như thế, tôi nhận thấy bản thân mình ra sức nắm lấy những giải pháp và sự đảm bảo mà đơn giản trước đó không hề xuất hiện. Trong khi những người xung quanh cố gắng tập trung vào những tin tốt từ những lựa chọn điều trị có khả năng nhất, mỗi cuộc hẹn tái khám chỉ khiến tôi mất hy vọng và nản lòng. Tôi cũng cảm thấy bệnh tật là một hành trình cô đơn – mặc dù có rất nhiều người ủng hộ, đồng viên bạn, nhưng không ai có thể cảm nhận được việc mất đi những gì bạn từng có trong cuộc sống trước kia (và cuộc sống bạn tự hình dung trong tương lai) giống như bạn.

Chính những tháng ngày ấy đã giúp tôi quay trở lại cầu nguyện nhiều hơn nữa để có được sự bình tâm và sự an ủi mà tôi hằng mong mỏi. Dù được nuôi dạy là một người Công giáo, tôi hầu như đã ngưng thực hành đức tin của mình khi là người trưởng thành, nhưng tôi nhanh chóng tái khám phá được sức mạnh của các Bí tích và bình an của việc cầu nguyện.

Cũng trong thời gian này, chúng tôi thuê được một bạn au-pair (người phụ giúp việc nhà được nuôi ăn ở) là một Supernumerary của Opus Dei. Tôi được truyền cảm hứng bởi đức tin và lối sống đẹp đẽ của cô ấy. Tôi bắt đầu tham dự các buổi họp mặt (recollection) với cô ấy tại trung tâm của Opus Dei, và được đánh động bởi thông điệp của Hội – rằng chúng ta được mời gọi nên thánh ngay giữa cuộc sống hằng ngày vốn rất đổi bộn bề và bình thường.

Những cơ hội bệnh tật có thể mang lại

Thông qua việc cầu nguyện hằng ngày, tôi đã học được cách từ bỏ những sự bảo đảm mang tính trần thế, những thứ từng là sống còn đối với tôi, và tôi dần tin tưởng rằng Thiên Chúa biết rõ tình trạng của tôi, biết rõ gia đình tôi cần gì và Ngài sẽ chăm sóc cho chúng tôi. Khi tôi làm thế, tôi bắt đầu thấy được những cơ hội mà bệnh tật mang lại, thay vì chỉ nhìn thấy những gì nó lấy đi.

Việc phần lớn thời gian phải ở một chỗ giúp tôi có thời gian trò chuyện với các con, để lắng nghe và ở bên cạnh chúng nhiều hơn, điều mà sẽ khó hơn rất nhiều để làm được khi bạn bận rộn đưa đón chúng đến trường hằng ngày và mãi mê làm bữa tối. Mĩa mai thay, có ít năng lượng hơn nghĩa là tôi không có đủ năng lượng để ý những chuyện nhỏ

nhật và nhờ đó có thể kiên nhẫn hơn với bọn trẻ.

Maria và gia đình cô

Tôi thấy được rất nhiều những người xung quanh mình chu đáo và đáng mến ra sao khi tôi không thể đáp lại mọi sự giúp đỡ, những món quà, những lần thăm hỏi hay bất kỳ sự tử tế nào nhận được. Tôi học được cách khiêm tốn chấp nhận, rằng tôi và gia đình mình đang cần những sự tử tế này và chỉ có thể nói lời “Cảm ơn” để đáp lại.

Tôi nhận ra rằng việc trở nên lạc quan, biết chấp nhận và nghĩ đến tha nhân thay vì bản thân mình có sức ảnh hưởng lớn lao đến tất cả những người xung quanh. Tôi thấy mình được yêu thương ra sao và tôi giàu có ra sao trong tình bạn, tình cảm gia đình và cộng đoàn của mình.

Niềm an ủi trong Kinh Thánh

Vào những thời điểm khó khăn hơn của cuộc hành trình ấy, Kinh Thánh chính là nguồn sức mạnh to lớn đối với tôi.

Hai đoạn trích cụ thể luôn đồng hành cùng tôi trong những lúc bất ổn nhất. Đầu tiên là khi Đức Giêsu truyền cho Phêrô đi trên mặt nước tiến về phía Ngài (Matthêu 14:22-33). Phêrô chỉ bị chìm khi để ý đến cơn bão và bị mất lòng tin. Cơn giông bão trong đời tôi là sự rối loạn trong việc chẩn đoán, những con số thống kê, các phương pháp trị liệu/phẫu thuật sắp tới và những điều tôi từng nghe nói hoặc đọc được. Nếu nhìn vào những thứ đó, tôi cũng sẽ mất niềm tin và chết chìm. Nếu tôi chú tâm vào việc cầu nguyện và kế hoạch ngày sống mà Opus Dei chỉ dẫn, tôi cảm thấy bình an thậm chí cả khi nhận thức rõ về cơn bão ấy. Tôi biết mình sẽ ổn cả. Tôi quan sát rất kỹ bản thân vào những ngày tôi cầu nguyện và những ngày tôi bỏ qua việc cầu nguyện.

Thánh vịnh 23 là người bạn đồng hành liên tục đặc biệt trong những năm 2014-2015. Tôi có ba cuộc phẫu thuật nữa. Dường như vào lúc đó tôi cảm thấy mình đang bước “qua thung lũng u tối của sự chết” nhưng cầu nguyện bằng Thánh vịnh đã tiếp thêm sức mạnh cho tôi. Tôi không biết làm thế nào hay tại sao, nhưng tôi đã tin tưởng rằng Chúa luôn ở bên cạnh, và tôi đã vượt qua tất cả với thái độ biết chấp nhận hơn, bình an hơn rất nhiều so với những gì tôi có thể tưởng tượng.

Chúa ở bên trong mọi khoảnh khắc của tôi

Tôi đã được áp dụng một liệu pháp trị liệu miễn dịch mới vào năm 2015, và nó có hiệu quả rất tốt. Tôi có thêm một vài vết sẹo nhưng không còn bị tái phát, điều này khiến tôi biết ơn không lời nào tả được.

Mặc dù tôi vẫn tiếp tục sống cùng với sự bất ổn: những đợt chẩn đoán,

những lần chụp phim và liệu pháp trị liệu đi kèm, điều ấy không làm tôi bị khuất phục. Tạ ơn Chúa cuộc sống của tôi đã trở lại nhịp sống bận rộn hằng ngày của một người mẹ và người vợ. Tuy nhiên, tôi tiếp tục nhận ra tầm quan trọng của việc nuôi dưỡng đức tin mình trong cả những lúc tốt đẹp, và tìm đến Chúa mỗi ngày trong lời cầu nguyện. Tôi vốn không phải là một người kiên định, nên tôi nhận thấy kế hoạch mỗi ngày sống, các buổi chia sẻ hàng tuần (Circle) và họp mặt (Recollection) hàng tháng của Opus Dei giúp ích rất nhiều trong việc nhắc nhở tôi bắt đầu lại, vì thăng trầm của cuộc sống thường khiến tôi bị xao lãng khỏi điều chắc chắn nhất mà tôi biết trong cuộc đời mình...đó là mối tương quan giữa tôi với Thiên Chúa.

Tháng 11 năm ngoái, Maria được phỏng vấn trong postcast “Hearts + Minds”, một sáng kiến của một vài thành viên của Opus Dei. Bài phỏng

vấn đã giúp ích cho rất nhiều người đang phải đối mặt với bệnh tật.

Bài phỏng vấn hiện có sẵn trên mọi nền tảng chính của chương trình “Hearts + Minds”:

Apple Podcasts, Spotify, Google Podcasts

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/vi-vn/article/trong-tay-
chua-con-an-long-khi-doi-dien-voi-
benh-tat/](https://dev.opusdei.org/vi-vn/article/trong-tay-chua-con-an-long-khi-doi-dien-voi-benh-tat/) (05-08-2025)